

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati
Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos
centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesu Christi Homeliae quinquaginta sex, Theorematum
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.

Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIIII

Iesus quam ignominiose latronibus sociatus educitur extra ciuitatem ad
locum crucifixionis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

quispiam irrogare vellet. Hoc modo nos quoque quamvis triplici morti si-
mus obnoxij, puta corporali, spirituali, & eterna seu gehennali, temperante se
tamen diuina iustitia per misericordiam, ne obliuiscamur quid commerui-
mus, quidue donatum atque indulsum sit nobis, in natura nostra furcam
infernalem seu patibulum, quo fueramus suspendendi, in huius exilij mife-
riacircunferimus, in quod sub vili titulo prodictionis & prævaricationis in
patre nostro Adam sumus detrusi. Est autem furca quam in collo, id est, in Furca in
natura nostra portamus, & in qua perire (si iustè tantù, & non misericorditer mani gene-?
nobiscum ageretur) deberemus, natura nostræ infectio atque corruptio, scili-
cet malitia, infirmitas, inobedientia, rebellio, bestialis & turpis concupisce-
tia, irrationalis iracundia, insatiabilis cupiditas, appetitus vindictæ non mi-
tigabilis digna confusione elatio, & ceteræ virulentæ passiones innumera-
quibus spurij & illegitimi conuincimur esse filii eius, qui matrem nostrâ Euâ Gene. 3.
seduxit: & ad id induxit, ut patri nostro & in eo vniuersæ eius posteritati ci-
bū æternæ mortis porrigeret. Hoc patibulum, hanc mortalitatè, hanc infectio-
nem, hanc denique malitiæ corruptionem in collo, imò in toto corpore no-
stro gestamus: verum denuo leuat & exonerat nos Dñs Iesus hoc infami si-
gnō (est enim certissimum transgressionis nostræ in patre nostro iudicium) Christus à Furca in
per opposita illis veneranda signa, scilicet sacramentorum & virtutum, que collo nostro
per gratiam Spiritus sancti propter meritum passionis Christi nobis appen-
duntur & imprimuntur: quia testantur nos Dei filios, cuius cœlestis Hierusa-
lem, hæredes Dei, cohæredes & comparticipes Christi esse. Hi sunt tituli, hæc Roman. 4.
sunt nomina & signa honoris & honestatis, de quibus in Apocalypsi Domi- Eph. 2.3.
nus loquitur & de eo qui vicerit, dicit: Scribam super eum nomen Dei mei, & nō Galat. 4.
men ciuitatis Dei mei noua Hierusalem, & nomen meum nouum, &c. Apo. 14.22
Apocal. 3.

IESUS QVAM IGNOMINOSE LATRONIBUS sociatus educitur extra ciuitatem ad locum crucifixionis.

Contra prædicta verò, quod misericordissima eius dignatione ab illo Partis alte-
signo ignominioso prævaricationis nostræ leuamur, sub quo rei ostē- rius Argu-
dimur læsa diuinæ maiestatis, & morte æterna (si Christus nos non li- menti ex-
beraret) digni: non satis vistum fuit impij, Dominum de sua peculiari regia,
pontificali & iudiciali ciuitate ejcere, in qua erat Dei cultus, Dei templum,
schola diuinæ legis, sedes regni, sacerdotij, iudicij spiritualis & secularis po-
testatis: nec satis item erat, ut de sua illum hæreditate, quam sui antecessores
& patres secundum carnem, fundauerant, construxerant, recuperauerant, v-
niuersaliter gloria gentis Iudeorum cumulatim adornauerant, extulerant &
liberauerant, exurbarent, nisi ipsum & ad Caluariæ locum sociatum latro- Eductio
nibus educerent, & (ut nihil ad exaggerationem cum ignominia tum pœna Christi ad
eisdem decesserit) supplicium illi suum ferendum imponerent. Nam ut præci- Caluariam
puis inauditusq; crederetur malefactor & iniquorum omnium caput, crucem quam surrit
illi, in qua ante fores ciuitatis non aliter atque ante fores domus patris sui e- ignomiosa.
rat suspendendus, in dorso ipsius portandam imposuerunt. Quidquid Crux soli
maioris potuissent illi Infamiae intulisse, quam vt, quod seculis erat inaudi- cur Christo
tum, Domino Iesu suam crucem ferre iuberent ad supplici locum? Neque e- imposta
nim simul crucisgendas id fecerunt duobus latronibus. Et quare illis non facit.
Ee 2 imposue-

imposuerunt, sed Christo soli imposuerunt crucem suam portandam, nō quia Christum volebant cœi singularem haberi malefactorem & p̄t̄ ag sceleratū: ideo p̄z alij omnib. id genus cōtumeliz eidē fecerunt. Educebat igitur ingenti cōtumelia Dñs Iesus per mediū ciuitatis, improperis ignominisq; vndiq; illi occurrentibus inter blasphemantū deridentiumq; turbas. Exibat curuus, ut pote grandis ligni pondere onustus, & cruciatu maxime viriumq; defectione exhaustus. Hæc autem patiebatur ab illa ciuitate, quæ omnem gloriam suam, puta maximam, à se & propter se habebat.

Verum vt hæc Christi lachrymosa eductio, cordi nostro compassionis & amoris affectum vehementiorem imprimat, considerandum quam grāse, quamq; benigniter ex ciuitate Babylonica, (hoc est, ex eorum collectiōne qui sub manu & iugo viuunt diaboli, qui damnationis æternæ, qui gehennæ ignis retributionem, qui immundorum spirituum societatem, quip; nas recipient ineffabiles) nos recipit atque educit, & in ciuitatem nostram (hoc est, in vniōne Christi fidelium, in electorum communionem, in sorte tatemq; prædestinatōrum, atq; in familiam electorum, filiorum atque redum Dei) aggregans introducit: quorum vtrunq; vel solum (hoc est, alieni sine altero) pro ineffabili pote beneficio computari. Verbi gratia. Si denōmero consortioq; hominum reproborum segregatum me Deus eripiat manu diaboli, de captiuitate peccati, de gehennaque ignis, quamvis non coniungeret electorum numero consortioq; coronandorum, eriperet tam (quod dixi) immūnemq; rediret à pœna damnatione q; nulli alii felicitate remunerandum, quemadmodum pueris ante baptismum decedentibus euenire credimus, nonne pro maximo computare hoc deberem beneficium quo dignas nunquam possem rependere gratias? Aut si nulli vñquam fuissim periculo subiectus, nulli peccato vel originali, vel cuiuscunq; illo, nulli etiam malo obnoxius, promoueret tamen gratis, suscipere que felicitate magnam, nedium ineffabilem, quando item huic benefacioni & gnos possem gratias agere, quomodo respondebo, aut quando gratus erit vñunque beneficium simul conferenti, & mala tam grauiar atque penitus pro me propterea sustinenti? Non parum autem ad hoc Christi beneficium eiusdemque clementiam intelligendam facit, considerare eductionem patrum ex limbo ad eductionem Christi cōparatio.

Educationis patrum ex limbo ad eductionem Christi cōparatio.

Postremo, quia Salomon typum gerebat Christi, compara Salomonis gloriam ad impropterum Christi, & expende quam dispare sint cultu trahit Christus Deus & homo, & rex Salomon, veritas & figura. Vide quantum ludæorum regi, dum ad suscipiendum introduceretur regnum, gloriam & honoris contulerit Dominus: ipse vero equetus ad patibulum, quoniam eductionem.

Christus & Salomon quam sint disparity cultu tractati.

tum si ignominiae atque pœnarum passus. Rex Salomon antequam introducitur, fuit vñctus: Christus antequam educitur, fuit consputus, atque inter flagellantum manus eructo suo perfusus. Salomon gemmis auroque coronatur: Christo spinea corona imprimitur. Salomon quamlibet iuuenis & sanus, honoratus tamen, super mulam sedit regiam, ut molliter vehatur: Christus nimio pœnarum cruciatu cùm totam noctem expendisset, & tremulis vix stare posset cruribus, ad maius tamen opprobrium cogitur suum patibulum portare. Salomonem comitantur summus sacerdos Sadoch & Nathan propheta, à quibus fuerat vñctus in regem: Christo sociantur latrones, cum eodem crucifigendi. Salomoni assistebat princeps magnus Banaias cum militum legionibus: vt si quis obniti Salomonis voluissest proposito, arceretur: Christo adsuntribunus & cohors militum, vt si quis illum liberare defenderet, aut suppetias ferre niteretur, impeditur. Salomoni gratulantur eius mater & amici latabunda voce clamantes: *Viuat rex Salomon.* Eius verò inimici, puta Adonias, qui se in regem eleuare fuerat conatus, cum sibi adhærentibus, formidine & cordis angustia premebantur. Porro super Christi morte exultant hostes, mater verò eiusdem discipuli, & per pauci amici usque ad mortem tristantur. Rex Salomon cum gloria introducatur in regnum, & in thronum patris sui collocabatur. Dominus verò noster Iesus Christus cum derisione ad mortem educitur, & inter latrones suspenditur. Hæc est igitur gratitudo Iudæorum erga Christum, pro beneficijs, pro honoribus, pro delicis, atque opibus, quæ omnia Salomoni Iudæorum regi Dominus contulerat, eidem singul. rijs contraria, puta opprobria, persecutio[n]es, amaritudines, pœnas & vestium expoliationes rependere. Omnia enim quæ siue ad ignominiam, siue ad pœnam potuerunt excogitare, ei intulerunt. Itaque vestibus ad Caluariæ locum magna armatorum turba innumeraque populi multitudine comitante, suis reindutus vestibus, quo ab omnibus posset agnosciri, qui ex facie, sputis & sanguine & liuoribus deturpata, haud poterat, educitur. Quod autem studebant ut agnosceretur, non ut cuiuspiam merentur compassionem, fecerunt: sed, ut palam omnibus fieret, hunc, qui propheta magnus fuisset habitus, qui Messias foret & Christus creditus, inventum esse magum, seductorem, malefactoremq[ue] omnium perniciosissimum: & propterea Romanis quoque, qui nihil pendunt Iudæorum legem, intolerabilem visum, & ad mortem crucis adiudicatum. Addiderunt ei socios nequam, ut illis in sceleribus aut similis, aut nequior crederetur. Vrgent, impellunt eius mortem fitientes, donec viribus deficientibus cunctis, non posset ultra procedere. Tunc enim non miseratione, sed acceleranda e-
ius mortis cupidine ducti. Simonem quendam post Iesum crucem por-
tare compulerunt. Sequebantur quoque illum mulieres deuotæ flentes, quæ contemplabantur cruenta Iesu vestigia, audiebant eius fingultus ac gemitus, videbant, audiebantq[ue] tortorum crudelium fremitus, atque clamores, & mœrore grauiissimo vulnerabantur. Inter has (nulli dubium est) mater eius erat. Itaque conuersus Iesus, quamlibet in se supra modum infirmus & pœnis discruciatus, ad mulieres: *Nolite, inquit, flere super Ibide[m].*

Ec 3 me

3. Reg. 2.
& deinde.

Ibidem.

me filia Hierusalem, sed super vosmetipas slete, & super filios vestros. Nam si in me qui sum ut lignum adhuc viride, tanas poenas vndeque conglobant, in arbo hoc est, in peccatoribus) quid fieri? Fucurum præterea est, ut tanta calamitas vos & ciuitatem vestram premat, ut felices tunc dicantur steriles, quoniam habeant filios, vnde dupli miseria (hoc est, tam pro se, quam pro filiorum calamitate) torqueatur. Tandemque in Caluaria vent locum, ubi myrram illum voluerunt vino potare: sed ut gustauit, noluit bibere.

Precatio pro sequela Christi.

Dilectissime Domine Iesu Christe, da nobis crucem vera penitentia seruans amplecti, tueque passionis vestigia imitando, per viam abnegationis perficie nos te sequi: ut que in mundo sunt blanda aut delectabilia, execremur: opere tui amore quacunque dura & aduersa sunt, desiderijs fitibundis amplectamur, quoniam benedictus in eternum. Amen.

DE CHRISTI IUDICATIONE AD CRUCEM.
Theorema XXIII.

ARGUMENTVM.

Quod hominem multiformibus vestit donis, omniaque alia propter hominem ornat, hic ab hominibus vel bus nudatur.

IESUS VTI HOMINES DONIS SVIS MULIERES
riano ornat. Concio XXIII.

Homiuem quam mirabiliter exornauerit Deus.

Mira quænam sicut in homine.

Non puto faciliter capi humano ingenio posse, quanta sint quibus hominem vestiat atque exornet Deus. Nam quis hominem quid interpretetur? Quis nobis animæ vires, memoriam, rationem & voluntatem, quis potentias, quis sensus officiæ singulorum nobis explicabit? Nam in corpore tam varia, tam mira quoque videmus, quorum tamen ratione legit, quomodo animæ intima nobis constabunt? Quis medicorum unquam adeò peritus, adeò doctus, adeòve inuentus est expertus, ut vel corporalium naturaliumque (præter conjecturas quasdam) plenam ausit polliceri, profiri scientiam? Quam mira, quam stupenda sunt in homine, ut in sumptu decoctioneq[ue] cibi & potus, in digestione, in separazione optimilissimo, in partitione administrationeq[ue] virtutis eiusdem naturalis, quæ spiritualium membrorum cuius sua & conuenientia preparat atque transmittit, ut ad hepar, ad pulmonem, ad caput & ad digula quæque quæ illis in cibo sumpto congrua inueniuntur, singulis singulari diuidens? Quis nobis horum scientiam certam (ut de ratione horum quæ sic ordinata sint, racciam) adferet? Videte complexiones conditionesque hominum tam varias, quam multas, atque nunquam prouersus conformes, alias multa, quorum rationem reddere non possumus. Adde iam animi intentiones, passiones, virtutes, desideria, intentiones, eorumdemque medullas ac